

ако е било за това, зашто не ми каза оште тогава? На драго сърце бихъ ти устѣпилъ первенството. Или, зашто не ми кажешъ сега? Ето ѿѣ на (снима короната отъ главата си и ѿѣ турга на столѣтъ), за да ѿѣ получишъ, не ти трѣба да викашъ неприязтели и да опропастявашъ царството ни, да озлочестявашъ народѣтъ ни: азъ самъ ти ѿѣ отстѣпвамъ. Бѣди ти царъ и вървай, че когато работата бѣде за доброто и честа на България, Асѣнь ште ти бѣде единъ отъ нѣй-върнитѣ, нѣй-преданнитѣ, нѣй-покорнитѣ робове...

Петъръ (клати глава и като че се подзема; послѣ — тресешкомъ дига глава).

Брате! Богъ на небото, който вижда и познава всичко, нѣка бѣде сѣдия между мене и моитѣ клеветници. (утива си съ сведена глава).

Асѣнь (гледа подиря му).

Утиде си, и ништо по-вече? А гласѣтъ му тѣй тихъ, тѣй нажаленъ, погледѣтъ му тѣй наскърбенъ... Клеветници, каза той? Да-но! да-но, о Боже! да-но да се лѣжжъ!... да-но да е това клеветата върху брата ми, върху хубавиятъ ми братъ Петра... (прави двѣ-три крачки, вижда писмото, што го изпуснѣ Петъръ, зема го бързинкомъ и вперва очи въ него). Ахъ! това е братово ми писмо, тукъ пише рѣката на брата ми Петра. Зашто това не е сѣнь? (сѣда на столѣтъ и упира глава на рѣка).

ЕВЛЕНИЕ 7.

АСѣНЬ И МАРИЯ.

Мария (влиза бързинкомъ и уплашено).

Тате!

Асѣнь (дига глава).

Марийка! (мжчи се да се усмихне) Што е, чедо мое?

Мария.

Зашто това тѣй, тате?

Асѣнь.

Какво е, Марийке? Ти трепѣришъ, я гледай...